

1974 - 1995. Terug naar de amateurs

Tip de Bruin schreef daarover:

Opheffen betaald voetbal.

Met het opheffen van het betaalde voetbal devalueerde de club. Toch wil ik hier nog eenmaal betogen, dat er alles aan gedaan is om de betaalde afdeling te behouden. Er waren in die tijd nog geen sponsors van formaat. De captains of industrie in Noord, voor wiens personeel wij zoveel passieve recreatie hadden verzorgd, lieten het afweten. Dat was jammer.

Wij moesten verder.

Nadat in 1971 het besluit gevallen was tot scheiding van het Betaald en de Amateur en Jeugd afdeling braken er roerige tijden aan voor de club. Wij moesten een nieuw clubhuis bouwen. Het clubhuis van het betaalde voetbal bleef in het bezit van het B.V. Het Jeugdhonk werd verkocht aan Flora Boys. Het te bouwen clubhome kwam op de plaats waar het nu nog staat, De schuld, die wij hiervoor op ons namen, was enorm en bedroeg F 300.000.-. Wij leenden F 200.000.- tegen dagrente met een aflossing van 5 jaar en F 100.000.- tegen dagrente met een aflossing van 20 jaar. Als je bedenkt, dat de contributie in die tijd voor een senior F 85.- was en voor de kleinste pupil bedroeg dit F 39.--. Er was echter een geluk bij een ongeluk gekomen. Twee dagen voor de opening op 17 November 1973 haakte de pachter af en werden wij gedwongen een cantine-commissie op te richten. Uit mijn archief blijkt, dat deze commissie het eerste jaar al F 67.000.- winst in de clubkas kon storten.

Op 1 Mei 1974 hoopten wij dat het De Volewijckersschip in wat rustiger water zou komen. Op de brug gaf voorzitter Meijer het roer over aan Tijs Willemse.

Met het eerste elftal ging het niet zo goed. In 1976 degradeerden wij naar de vierde klasse. Met de komst van Joop Burger brak een nieuw voetbal tijdperk aan.

De komende jaren sprak ons vlaggeschip, het eerste elftal, een hartig woordje mee. Wij moesten echter tot het seizoen 79-80 wachten op promotie. In de daaraan vooraf gaande jaren snoepte ons achtereenvolgens Volendam en IVV ons de titel af.

Wij starten dat seizoen nog met 7 senioren elftallen. Joop Burger bracht De Volewijckerskar weer helemaal op de rails, want het volgende jaar seizoen 80/81 werden wij weer kampioen en promoveerden wij naar de 2e klasse. Onvergetelijk zijn de beslissingswedstrijden tegen buurtgenoot Orient. De eerste wonnen wij maar moest worden overgespeeld, omdat Orient een onge-rechtigde speler had. De tweede eindigde gelijk en de derde wonnen wij met 2-0.

Als ik de jaarverslagen van die jaren nog eens doorblader is er eigenlijk weinig veranderd bij nu. Overal lees ik van een tekort aan bestuurders, leden van de cantine en jeugdcommissie. Maar ondertussen hebben tot de dag van vandaag tienduizenden Over IJse jongetjes een machtige voetbaltijd bij De Volewijckers gehad. Maar ook Gerard Otte met zijn kamp in Apeldoorn werkte daaraan mee, zodat velen een onvergetelijke tijd bij ons hadden. Je merkt het ook op de oer gezellige bijeenkomsten van Grijs Groen Wit. Vele ouderen zijn door de club gevormd en het wel en wee heeft een groot deel van hun leven beheerst. In 1980 werd het 60 jarige bestaan gevierd met een uitgebreid en succesvol programma.

Aan het einde van het seizoen 82/83 neemt Joop Burger afscheid van onze club. Hij heeft ons naar een 5e plaats in de eindstand geleid. Ons eerste elftal had hier 13 gelijke spelen voor nodig. De winst uit de cantine is dat jaar gedaald naar F 25,927.36.

In 1984 nam Henny Heerland -een oud speler van het betaald voetbal- de training over. Ook werd dat jaar, na zes seizoenen,

de Zilveren Pont weer opgepoetst en uit het dok gehaald. Hij is daarna tot heden trouw blijven varen. Het seizoen 87-88 kwam weer een oud betaald voetballer als trainer terug. Henk Ellens is zijn naam en hij had de grootste moeite ons in de derde klasse te houden.

Ook in het seizoen 88-89 behoorden wij met een jong elftal lange tijd tot de kampioenscandidaten. Bij een inventarisering bleek het aantal senioren en jeugd terug te lopen. Een teken des tijd bij alle voetbalclubs. De camping en de boot zijn hier mede oorzaak van.

In het seizoen 89-90 meldde zich aan het begin van het seizoen Ale van der Zee als oefenmeester. Het eerste jaar behaalde hij een prachtig resultaat met een jeugdig elftal. De allerlaatste wedstrijd tegen Ripperda moest de beslissing brengen. Wij stonden beiden bovenaan met een gelijk aantal punten. Helaas ging de hoofdprijs aan De Volewijckers voorbij. Ripperda werd kampioen. Hassie van Wijk ruilde met Dick Schenkel de koksmuts in de cantine keuken. Dick ging leiding geven aan de cantine commissie. Ook het volgende jaar ontging het kampioenschap op het nippertje. Het jaar daarop degradeerden wij naar de 4e klasse. Ik ben gelukkig met de prestaties van onze handbal afdeling. De artikelen in de landelijke bladen brengt de naam De Volewijckers weer in het grote nieuws en krijgt daarmee weer iets van zijn oude glans terug.

Het slot is het moeilijkst

Ik heb dagenlang nagedacht over hoe ik de "Geschiedenis van De Volewijckers" moest beeindigen, want vooral de laatste paar jaar vond ik niet leuk. Het schrijven van dit verhaal, veelal uit parate kennis, deed mij voor de juiste data en jaartallen in oude archieven en kronieken duiken. Bij het doorbladeren van dit materiaal trok mijn leven als een film aan mijn geest voorbij. Ik werd weer geconfronteerd met de machtige momenten uit ons rijke verenigingsleven. Met de dood van oude en goede vrienden. Met moeilijkheden en dieptepunten, die niet alleen in het recente verleden plaats vonden, maar in de loop de jaren ook een aantal malen opdoken. Maar het instituut De Volewijckers bleef onaangetast bestaan. Na slechte jaren kwamen altijd weer betere tijden. Daar hopen wij ook nu maar weer op. Ik trok kasten en laden open vol nostalgie, die mij de hoop geeft, dat het blazoen van onze club weer wordt opgepoetst en wij weer een woordje gaan meespreken in de vaderlandse voetballerij. De Volewijckers zal ook het honderd jarig bestaan vieren, daar ben ik van overtuigd. Ik pretendeer niet geheel volledig te zijn, want dan zou deze geschiedschrijving een boek hebben gevuld.

Helaas ontbraken de financiën om foto's af te drukken. Een paar pogingen daartoe faalden helaas. (Afl. 10 Beelden van het afscheid van Mosveld en Buikslot)

Ik dank Jan Brinkman voor de prettige samenwerking op technisch gebied. Hij verzorgde met de zijnen het drukwerk perfect.

Het geheel draag ik op aan alle groen witte vrienden-levend of dood-die zoveel voor De Volewijckers hebben gedaan.

Amsterdam-Nieuwendam
Winter en voorjaar 1995.

Tip de Bruin